

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA DRESTARU

HAIUCUL DIN CETATE

Editura

Petale Scrise

Nojorid, 2022

In memoriam
Prof. Dorel Tifor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**DRESTARU, ALEXANDRA****Haiducul din Cetate** / Alexandra Drestaru. - Nojorid : Petale
scrise, 2022

ISBN 978-630-6557-01-1

821.135.1

Redactor: Alina Cosma
Editare și corectare: Marius Andrei
Maria Cătălina Buboc
Ioana Mihaela Curaleş
Design coperta: Maria Cătălina Buboc
Adrian Buzaş
Tehnoredactare: Tudor Neag

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

*Părinților mei,
care mi-au arătat în fiecare noapte
cerul plin de stele
și m-au făcut și pe mine
una dintre ele.*

CAPITOLUL I

Citesc pentru a o suta oară scrisoarea de pe măsuța de toaletă. Fiecare urmă de cerneală îmi cauzează noi și noi stări de greață, iar semnătura de la final îmi este cel mai mare coșmar din ultimele două săptămâni, de când am primit minunăția asta de bucată de hârtie. Am ajuns să-i știu conținutul pe de rost.

Singurul meu noroc este că mama nu a aflat de propunerea ducelui.

Strâng scrisoarea în pumn și o transform într-un ghemotoc numai bun de aruncat în foc. Mă uit pe fereastră la culoarea ruginie a frunzelor și-mi las mintea să colinde departe, într-un trecut în care tata trăia, eram înconjurată de bucurie și simțeam în întreg ducatul fericirea de a-l avea pe Charolais ca duce.

Amintirile frumoase îmi fac trupul să mi se înfioare, așa că-mi iau pe umeri pelerina din blăniță de nurcă, îmi leg panglica sub gât și ies pe holul care leagă camerele mele de restul casei. În conac, de un an de zile este liniște, iar acum mai mult ca niciodată, îmi e mai ușor să mă strecor afară dintre zidurile sale. Apartamentul meu este la capătul coridorului, așa că trebuie să am grijă pe lângă cine trec. Reușesc să cobor treptele din marmură albă și ochesc ușa din mahon, dincolo de care este libertatea.

La prânz se face schimbul gărzilor, așa că am ocazia perfectă de a-mi șterge urma, fără să dau explicații tuturor despre micile mele escapade. Mă ascund pe după un stâlp de piatră și aștept ca orologiul să bată ora fixă. Îmi aduc aminte când făceam asta în vremea copilăriei mele... iubeam să terorizez santinelele.

În fața mea, gărzile de la poartă își părăsesc locul mai devreme... minunat! Când nimeni nu este atent, mă strecor pe poartă și inima mea se liniștește imediat ce văd casele orașului Astaeton. Aici, chiar dacă nu scap de cei care fac reverențe până în pământ recunoscându-mă, măcar uit pentru o clipă că deasupra capului meu atârână o coroană.

Condurii mei țacăie pe caldarâm. Oamenii din întreaga Galtornie sunt mai triști, și îi înțeleg perfect. Cu toții simțim lipsa tatei. Marele Duce a murit acum un an. Pentru noi toți a fost o pierdere de neimaginat, dar eu mi-am pierdut tatăl, mentorul și singurul prieten cu care mă distram. Am crescut împreună cu vărul meu, Allesio, care acum este rege în Nuxvar, și pe care l-am văzut ultima oară la înmormântarea tatei, deși atunci nu am vorbit deloc cu el.

De la tata am învățat să călăresc, să trag cu arcul și cum să țin o sabie, bineînțeles spre oroarea mamei care susținea că o viitoare Mare Ducesă nu ar trebui să se ia la trântă cu băieții în noroi. Orele ei de maniere erau moartea pe pământ, iar singurul lucru pe care-l făceam cu plăcere împreună era cititul.

Ajung în piața mare a orașului, unde orologiul uriaș veghează aleile. Privesc desenele complicate care-l decorează și pentru o secundă mă întreb cât timp i-a luat pictorului să-l termine. Iubeam acest oraș și pe oamenii din el, dar acum inima mea nu mai știe ce este dragostea, așa că nici eu nu o pot dărui la rândul meu.

Privirea îmi fuge la tarabele pline ale toamnei, cu mere glazurate, must și struguri, cozonaci cu nuci și chec de morcovi. Toate arată îmbietor, dar nimic nu reușește să-mi readucă zâmbetul pe buze. Fericirea pe care o arăt este una superficială, doar pentru a nu lăsa și pe ceilalți să se molipsească din tristețea mea.

Uneori simt ca sunt ca un fir de pădădie cules din pădure: prețuit pentru câteva momente de glorie, ca mai apoi să fie aruncat pe marginea drumului atunci când petalele își pierd din culoare. Dragostea pe care familia mea mi-a arătat-o până acum îmi era singura ancoră a vieții, dar de când tata s-a prăpădit, lumea s-a transformat în ceva negru și urât.

Mă sufoc la vederea acestei normalități alterate a orașului, așa că mă întorc la conac, dar de data asta cu capul plecat, chiar dacă sunt viitoarea Mare Ducesă, greutatea îmi apasă umerii.

Gândurile mi se îndreaptă din nou spre blestemata de scrisoare a ducelui Barthon Calix de Nevrolle, care profită de faptul că am rămas a nimănui... bine și mama este cu mine, dar ea preferă să plângă în camerele ei, decât să-mi fie alături. Cererea atât de insistentă de a mă căsători cu fiul lui, Chamonix, mă face să vomit. Vrea să ne unim ducatele și să preia el puterea, pentru a fi jucăria de dormitor a lor și iapă pentru născut copii. Așa ceva nu se va întâmpla.

Privesc la cerul de deasupra mea și, în vântul care-mi adie prin păr, parcă-l simt pe tata. Ajung în fața porților, dar o iau prin spatele zidurilor, intrând prin grădină. Folosesc de fiecare dată intrarea servitorilor, atunci când vin din oraș, doar că de această dată sunt mai prost dispusă decât de obicei. Pășesc pe stratul ruginiu de frunze, ocolind aleile pietruite. Îmi plimb un deget pe scoarța copacilor care-mi amintesc de prosperitate și nemurire. Aceștia au văzut atât de multe... moartea bunicului, încoronarea tatei, momentul în care am venit pe lume și în cele din urmă moartea celui care mi-a oferit tot.

Mă îndrept spre banca din piatră cubică cu frunze de trandafir sculptate. Este banca unde obișnuiam să-mi las capul în poala tatei și să privim norii. Lângă ea este o tufă de trandafiri albi, pe care tot el i-a plantat în ziua în care m-am născut. În

ciuda zăpezii și a frigului, mlădița a prins rădăcini, iar astăzi este o adevărată capodoperă a naturii. Iau în palmă crengile golașe și-mi amintesc cât de grele sunt vara sub povara florilor. Acest loc este sanctuarul meu.

O rafală de vânt mai puternic mi se izbește de obraz, și mă înfior toată. Dau să mă ridic, dar zăresc la picioarele mele o bucată de pergament împăturită frumos, cu un sigiliu din ceară deasupra. Îl ridic și simt cum trebuie să mă așez ca să nu cad.

Un trandafir și o săgeată care se întretaie.

Semnul haiducilor.

Aceștia sunt niște rebeli care sunt căutați și uciși pentru că nu se supun Coroanei. Sunt urâți de toți, așa cum sunt și magii, un fel de vrăjitori, despre care doar se șoptește cu teamă.

Înăuntru este un mesaj adresat mie.

„Domnișă Olga a Galatorniei,

Haiducii regatului Androgarma doresc să discute cu dumneavoastră probleme care, considerăm noi, v-ar putea privi. Pentru a ne întâlni, veniți în această seară la intrarea pădurii Trei Tei, unde vă vom întâmpina.

Pentru a vă oferi o garanție că veți fi în siguranță cu noi, în tufa de trandafiri este ascunsă o cutie ce conține o bijuterie a familiei domniei tale pe care chiar ducele Charolais mi-a încredințat-o.

Știind că nu suntem agreeți în ducat, dar nici în regat, vă rugăm să veniți neînsoțită, altfel cel care vă va escorta nu se va mai întoarce înapoi, iar eu disprețuiesc vărsarea de sânge.

Cu respect, Sibernius – căpetenia haiducilor.”

Mai citesc o dată. Nu pot să cred că haiducii îmi cer o întâlnire. Dacă ar afla cineva că aș fi în contact cu ei, aș fi ucisă

fără drept de apel. Totuși, ceva mă împinge să accept – faptul că au pomenit de tata, așa că-mi ascund foaia între faldurile rochiei lila și mă uit după cutia despre care se pomenea în scrisoare. O găesc printre spini și o iau, deschizând-o. Când văd ce este în ea, scap pe frunzele uscate de sub mine micul inel.

O împletitură de fâșii din aur susțin însemnul regatului Androgarma: un vultur ce are aripile deschise în zbor, cu un trandafir în plisc.

Înlemnesc.

Este Inelul Moștenirii. El aparține doar celui ce guvernează peste regat, iar în cazul în care este furat, pedeapsa este... din nou moartea.

Îl ridic cu degetele tremurând, când aud orologiul care sună ora cinei. Tresar ca un copil care a fost prins făcând ceva rău. Ascund bijuteria în corsetul rochiei și fug spre conac. Mama iar mă va cicăli pentru halul în care îmi arată îmbrăcămintea și, foarte probabil, și pentru că port o singură rochie la fiecare masă. Eleganță și rafinament scrie pe ea. Haos și nepunctualitate, pe mine.

Ajung în coridorul principal și dau să o iau spre sala de marmură unde mâncăm de obicei, dar mă ciocnesc de Luisa. Camerista mea mă măsoară din priviri dezaprobator.

– Și unde zici că te grăbești? mă analizează cu o sprânceană arcuită.

– La masă, gâfâi încercând să-i explic că voi întârzia.

– Oh, nu prea cred. Mai întâi vei face o excursie cu mine în camerele tale pentru a te schimba. Marea Ducesă deja mi-a atras atenția că te las prea liberă.

– Dar...

– Nici un dar, îmi zice luându-mă de cot și târându-mă la mine în dormitor.

Îmi dau repede jos rochia și rămân în jupă, jartiere și corset. Îmi bate inima nebunește, simțind cum inelul devine din ce în ce mai greu.

– Jupă este murdară și ea, îmi atrage atenția Luisa.

– Nu mai am timp. Mama nu o va vedea.

Camerista își dă ochii peste cap și scoate o fustă de culoarea caramelului topit, cu perle roșii cusute pe tiv. Iau bluza pentru rochie, în aceeași culoare, și simt cum servitoarea mă ajută și-mi strânge panglicile de la spate. Îmi piaptână părul, împletindu-l din părți și înfigându-mi la spate o agrafă în formă de fluture, lăsând restul podoabei mele interminabile de păr să-mi cadă până aproape de șezut. Dacă al meu este lung, al mamei îi trece de mijloc.

Mă ridic în grabă și mă admir demonstrativ în oglindă. Nu mă interesează pe mine asta, dar Luisa se bucură când mă vede.

– Mulțumesc, îi zic îndreptându-mă spre ușă. Mama îți va mulțumi de o mie de ori.

De pe hol aud un *nu alerga*, dar e prea târziu pentru că exact asta fac. Trec în grabă pe lângă servitori ce sunt obișnuiți cu punctualitatea mea problematică, așa că nu sunt surprinși să mă vadă așa. Când ajung în fața sălii de marmură, mă opresc brusc și-mi liniștesc bătăile inimii. Îmi netezesc puțin rochia și intru pentru a lua masa cu cel mai mare critic în ceea ce privește comportamentul meu.

Mama stă așezată în partea stângă a locului din capul mesei, iar eu ocup scaunul de vis-a-vis. Locul tatei este neschimbat și tăcut. Arunc o privire la cină și mă bucur la vederea plăcintei cu bostan, dar strâmb din nas la piureul de napi și carnea de vită cu sos de portocale.

– Ai ajuns mai devreme ca de obicei, trage mama concluzia, tăindu-și o bucată din friptură. Sper că nu ai ridicat tot praful din conac în urma ta.

Înghit în sec și-mi îndrept privirea în farfurie. Normal că așa am procedat.

– Am primit azi o scrisoare, mă anunță pe un ton solemn. Pe dinăuntrul corsetului inelul a început să ia foc. Oare haiducii au vorbit și cu ea?

– De la cine? Îmi păstrez cât pot de neutră vocea.

– S-ar putea să știi.

Mă fixează cu privirea.

– Ducele Barthon l-a pedepsit cu moartea pe mesagerul care ar fi trebuit să-ți aducă un plic din partea lui, acum trei săptămâni, adaugă.

– Sunt două. De acum două săptămâni, pufnesc eu. Și da, știi ce vrea, dar nu sunt de acord să mă dau pe tavă primului însetat după putere. Iar uciderea bietului om este un motiv real pentru care ar trebui să păstrăm distanța.

– Să înțeleg că nu mi-ai zis de scrisoare?

Paharul din mâna ei este tensionat și cred că dacă l-ar strânge doar cu puțin mai mult, la picioarele noastre am vedea cioburi.

– Cred că-mi era adresată mie, nu ție, *mamă*, accentuez ultimul cuvânt. Vreau să iubesc și să văd ce înseamnă să fii iubită. Așa cum ai fost tu și tata. Eu n-am voie? ridic un pic prea mult tonul.

– Te rog să te temperezi, îmi cere. Știi foarte bine că celor cu sânge albastru nu le este permis acest lux! Așa că nu te mai prosti și supune-te rangului pe care-l ocupi. Numai ducatul Thiolia are o Mare Ducesă care domnește singură și știi că Reyna nu este tocmai un model de urmat. Tu ești Olga Dramithius și vei face ce este mai bine pentru Galatornia. Și am încheiat subiectul.

– Nici nu mă gândesc, îi răspund ridicându-mă brusc. Pentru că am pus paharul din care am băut pe marginea mesei,

acesta cade și sunt stropită cu suc de portocale, cioburile sărind în toate direcțiile. Îmi voi trăi viața așa cum vreau pentru că este a mea. Nu eu am ales să mă nasc ca fiică de duce!

– Regreți?

– Da! Îi scuipe cuvintele în față. Aș fi preferat să fiu fiica vreunui amărât de brutar.

– Nu vorbești serios.

Mama rămâne mută de uimire, dar eu sunt un pachet de nervi și supărare.

– Ba chiar foarte serios.

Deschide gura să spună ceva, dar eu sunt deja cu spatele la ea, îndreptându-mă spre camerele mele.

Deschid ușa și o dau de perete, pentru ca mai apoi să o trântesc așa de tare încât în cap îmi cad așchii de var. Minunat.

Mama nu mă înțelege deloc. Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe ea, dar aici greșește. Dragostea nu poate fi impusă pur și simplu. Trebuie să o simți, să o trăiești ca să o poți fereca pe vecie în inima ta. Cred că doar așa a reușit să facă față, cât de cât, pierderii tatei.

Mă arunc pe pat între cearcafurile curate și-mi trag pătura peste cap. Iar am făcut-o lată. Dar măcar de data asta am avut dreptate. Închid ochii și pentru o secundă, simțurile mele se adâncesc într-o realitate trecută...

„– Mami, dar de ce tata este plecat astăzi? Nu mi-a spus noapte bună.

– El se gândește la tine, draga mea. Poți să dormi cu mine dacă îți este frică.

– Frică? Ce e aceea, mamă?

– Este atunci când te temi că dragostea ta se poate stinge ca o lumânare, departe de tine.

– Dar cum se poate stinge dragostea, dacă nu are o flacără?

– Dar iubirea are o flacără care arde mai puternic decât orice foc pe care-l cunoști tu.

– Eu tot nu înțeleg. Ce este iubirea mai exact, mami?

– Tu!

– Eu? Dar eu nu ard.

– Nu, dar viața din tine este la fel de vioaie ca o flacără.

– Deci eu te pot frige?

– Oh, da. Atunci când suferi tu, eu simt ca o sabie care mă străpunge. Dar când zâmbești, tot cerul e pe chipul tău!”

Vocea din capul meu îmi alintă inima care se străduiește să bată, dar se repornește singură când aud clopotul de stingere. Întâlnirea cu haiducii! Am și uitat de ea.

Trebuie să recunosc... îmi este puțin teamă, dar faptul că ei au primit Inelul de la tata mă face să cred că el a avut încredere în ei.

Mă dau jos din pat și scormonesc după o pelerină care să-mi acopere chipul, pentru a pleca din conac. Chiar înainte de a păși pe prag, îmi dau seama că rochia mea este pătată și am cu mine Inelul. Decid să-l ascund sub o scândură mai șubredă de sub pat, unde obișnuiam să-mi ascund prăjiturile furate din bucătărie.

Mă fac una cu zidurile când pășesc pe covorul așezat pe marmură. Cu multe opriri și rugă adresate zeului, la care nu m-am mai rugat de mult, reușesc să mă strecur de partea cealaltă a zidurilor între care mi-am petrecut copilăria.

Străbat străzile pustii ale Astaetonului. Liniștea se aseamănă cu ceea ce am eu acum în suflet și oarecum mă pot contopi cu noaptea. Ajung repede la marginea orașului. Privesc la pădurea care se arată cam la jumătate de milă depărtare de mine. Luna este pe cer și-mi luminează calea. Fac primul pas mai nesigur.